

Sygn. akt V KO 75/19

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **C.T.**

oskarżonego o czyn z art. 226 § 1 k.k. w zb. z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 22 października 2019 r.

wniosku Sądu Rejonowego w S.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**sprawę C.T. przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu
w G..**

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w S. w dniu 12 czerwca 2019 r. wpłynął akt oskarżenia przeciwko C.T., któremu zarzucono, że:

- I. w piśmie z dnia 22 sierpnia 2017 r. wielokrotnie znieważył funkcjonariusza publicznego - starszego eksperta skarbowego Izby Administracji Skarbowej S.B. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe w związku i podczas pełnienia przez nią obowiązków służbowych, a ponadto w tym samym czasie i w ten sam sposób pomówił S.B., co poniżyło jej osobę w opinii publicznej i naraziło na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska i zawodu, tj. czyn z art. 226 § 1 k.k. w zb. z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
- II. w okresie od 22 września 2017 r. do dnia 16 lipca 2018 r. w S., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie

w pismach adresowanych do Sądu Okręgowego w S. oraz do innych instytucji za pośrednictwem tegoż Sądu, znieważył sędziów Sądu Apelacyjnego w (...) D.G.K., A.B.M., sędziów Sądu Okręgowego w S.D.M., T.S., I.S., D.O., R.T., A.W., A.T.T., M.E., S.K., Z.C., K.L., J.K.M., A.G., A.G.1, referendarza W.K., sędziego Sądu Rejonowego w S.B.R., sędzię Sądu Rejonowego w S. - K.C. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych, tj. czyn z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2019 r., sygn. akt IV K (...), Sąd Rejonowy w S. zwrócił się na podstawie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego o „rozważenie zasadności” przekazania sprawy C.T. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu wskazał, iż „okoliczność, że zarzut z punktu II aktu oskarżenia dotyczy nie tylko sędziów sądów szczecińskich, ale i pełniącej obowiązki wiceprezesa Sądu Okręgowego w S. A.T.T., przy czym siedziba Sądu Okręgowego w S. znajduje się w tym samym budynku, może stwarzać po stronie opinii publicznej uzasadnione wątpliwości co do bezstronnego rozpoznania tej konkretnej sprawy. Możliwość zastępowania w czynnościach Prezesa Sądu Okręgowego w S. przez sędziego A.T.T. powoduje, iż istniejący stosunek podległości służbowej sędziów ze S., wynikający z unormowań Prawa o ustroju sądów powszechnych (...) obiektywnie może rodzić tego rodzaju wątpliwości”. Zdaniem Sądu Rejonowego, „łączność podmiotowa co do obu zarzucanych w akcie oskarżenia czynów uzasadnia przekazanie sprawy w całości”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w S. zasługuje na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego niejednokrotnie wskazywano na wyjątkowy charakter przepisu art. 37 k.p.k., jako dopuszczającego możliwość odstąpienia od fundamentalnej zasady rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo. Zarazem jednak wyrażano pogląd, zgodnie z którym istnienie związku pomiędzy czynami zarzuconymi oskarżonemu a wykonywaniem funkcji służbowych przez sędziów z okręgu sądów właściwych do rozpoznania sprawy w obu instancjach, przemawia za skorzystaniem z instytucji odstąpienia od zasady

rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości (zob. postanowienia z dnia: 16 grudnia 2005 r., V KO 87/05, LEX nr 222465; 20 lutego 2006 r., IV KO 8/06, LEX nr 611058; 25 kwietnia 2007 r., IV KO 24/07, LEX nr 568469). Należy też odnotować, że w postanowieniu z dnia 21 lutego 2013 r., V KO 3/13, LEX nr 1284787 najwyższa instancja sądowa stwierdziła, że „sytuacja, w której pokrzywdzonym jest wiceprezes do spraw karnych sądu przełożonego nad sądem właściwym do rozpoznania sprawy, sprawujący nadzór w zakresie orzecznictwa nad sądem meriti, uzasadnia konieczność skorzystania z instytucji zagwarantowanej w art. 37 k.p.k. W przeciwnym razie mogą pojawić się w odbiorze społecznym, wprawdzie obiektywnie nieuzasadnione, ale jednak zrozumiałe, powszechne podejrzenia o brak bezstronności sądu”. Jakkolwiek w przedmiotowym wniosku nie podano, pracę którego pionu orzeczniczego nadzoruje wymieniona wiceprezes Sądu Okręgowego w S., wypada jednak przyjąć, że pełnienie przez nią eksponowanej funkcji kierowniczej w sądzie nadrzędnym nad sądem właściwym do rozpoznania sprawy, z możliwością zastępowania prezesa tego sądu nadrzędnego, może prowadzić do pojawienia się głosów, obiektywnie niezasadnych, ale mających cechę racjonalności, podających w wątpliwość zdolność sądu miejscowo właściwego do bezstronnego i obiektywnego rozpoznania sprawy. Podobnie, takie wątpliwości mogą być zgłoszone w sytuacji, gdy jako pokrzywdzeni zachowaniem oskarżonego są wskazani sędziowie sądu właściwego do rozpoznania sprawy w instancji odwoławczej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uznał, że słuszne będzie przekazanie sprawy C.T. do rozpoznania położonemu poza obszarem okręgu [...], niezbyt od niego odległemu Sądowi Rejonowemu w G..

as